

Fargefanten og Den Store Fargeflommen

Det var en tirsdag ettermiddag i Fargeland som i utgangspunktet lignet på alle andre tirsdager. Fargefanten satt i sin oransje favorittstol i stua og leste en bok om "De 100 beste nyansene av gult", mens han nippet til en kopp lunken nypon-te. Alt var fredelig.

Plutselig hørte han en lyd som ikke hørte hjemme i en tørr stue.

Svosj-glugg-splæsj!

Det hørtes ut som om noen hadde åpnet et kommunalt svømmebasseng inne på kjøkkenet hans. Fargefanten la fra seg boken, spisset de store, runde ørene og listet seg mot kjøkkendøren. Han kjente umiddelbart at sokkene hans ble våte.

Han åpnet døren og gispet. Kjøkkengulvet var ikke lenger et gulv; det var en innsjø. Vannet fosset ut fra baksiden av vaskemaskinen, som sto og ristet og bråkte som en sint bulldoser. Det var såpebobler overalt, og Fargefantens teppe fløt rundt som en liten, hjelpeløs flåte.

«Krise!» pep Fargefanten.

Han visste at han måtte handle raskt før hele det oransje huset hans ble forvandlet til et akvarium. Han vasset gjennom vannet, som nå nådde ham til anklene, og kavet seg ut i gangen og videre mot boden. Han rev opp døren og rotet febrilsk i verktøykassen. Hammer? Nei. Sag? Absolutt ikke. Der! En stor, rød skiftenøkkel.

Han løp tilbake til kjøkkenet, skled på et såpestykke, tok en piruett, men gjenvant balansen akkurat i tide. Han dukket ned under vasken, fant hovedkranen som sprutet vann som en illsint geysir, og brukte alle sine krefter på å skru den igjen med skiftenøkkelen.

Kniiiiirk... stopp.

Vannspruten stanset. Vaskemaskinen ga fra seg et siste, trist *glugg* og ble stille. Fargefanten pustet lettet ut. Han var klissvåt fra topp til tå, men huset var reddet. Trodde han.

Han gikk ut i hagen for å tørke seg litt i solen og kanskje vri opp sokkene sine. Men da han tråkket ut på gressplenen, sa det *SQUISH*.

«Hæ?» sa Fargefanten og så ned.

Gresset var ikke bare fuktig av dugg; det var som å gå på en gigantisk, gjennomvåt svamp. Og det var ikke bare i hans hage. Over hekken så han naboen, Oddvar Struts, løpe rundt i sirkler mens han flakset panisk med vingene.

«Vann! Det er vann overalt!» klukket Oddvar hysterisk. «Mine dyrebare fjær blir ødelagt!»

Fargefanten så nøyer etter. Det var ikke bare overflatevann. Her og der på plenen boblet det opp små fontener av vann rett fra bakken. Det så ut som om jordvarmerørene og vannledningene under hele nabolaget hadde bestemt seg for å slå sprekker samtidig.

«Dette er ikke bare en vaskemaskin, Oddvar,» ropte Fargefanten over hekken. «Dette er mye større!»

En ubehagelig tanke slo ned i Fargefantens. En tanke som var kaldere enn vannet i sokkene hans. Kraftverket og den store demningen lå bare noen få kvartaler unna, øverst i elva som rant gjennom Fargeland. Hvis trykket var så stort her nede, hvordan sto det til der oppe?

«Kom igjen!» ropte Fargefantens og grep tak i vingen til Oddvar. «Vi må til demningen!»

De løp oppover gaten. Fargefantens med sine korte, raske skritt, og Oddvar med sine lange, klossete klyv. Jo nærmere de kom kraftverket, desto høyere ble lyden. Det var ikke den vanlige, beroligende duren av vann som produserte strøm. Det var et brøl. En dyp, rumlende lyd som fikk bakken til å riste under føttene deres.

Da de rundet det siste hjørnet og fikk øye på demningen, bråstoppet de. De trodde ikke sine egne øyne.

Den enorme betongveggen som holdt milliarder av liter vann på plass, så ikke lenger solid ut. Den så ut som et krakelert egg som var i ferd med å knuse.

Tynne stråler av vann sto ut fra hundrevis av sprekker i muren. Noen steder var sprekkene blitt så store at vannet fosset ut i tykke, hvite stråler som traff elveløpet nedenfor med en kraft som sendte tåkeskyer høyt til værs. Det knaket og smalt i betongen.

«Den... den kommer til å briste!» hvisket Oddvar, og halsen hans slo knute på seg av ren frykt.

Hvis demningen kollapset, ville hele Fargeland bli vasket bort i en gigantisk bølge. De trengte hjelp. Og de trengte det for fem minutter siden.

Litt lenger ned i elva, der vannet allerede hadde steget faretruende høyt, sto en gruppe på fem bevere. De var Fargelands fremste eksperter på demninger bygget av pinner og gjørme, men nå sto de bare og ristet på hodene i frustrasjon.

«Dette er uprofesjonelt!» ropte Bjarne Bever, lederen av flokken. Han pekte på elva som nå skylte over taket på hytta hans. «Vi liker vann, men dette er latterlig! Huset mitt er blitt en ubåt!»

De andre beverne nikkete mutt. De var vant til å kontrollere vannet, ikke bli kontrollert av det.

Fargefanten og Oddvar løp bort til dem. «Har dere sett demningen?» ropte Fargefanten. «Den holder på å ryke!»

«Vi ser resultatet!» glefset Bjarne tilbake. «Men hva skal vi gjøre? Vi kan ikke tette en betongdemning med kvister og spytt!»

Situasjonen virket håpløs. Sprekkene i demningen ble større for hvert sekund. En bit av toppen løsnet og falt ned i vannmassene med et enormt plask.

Da kom en liten skikkelse løpende med en verktøykasse som var nesten like stor som ham selv. Det var Mureren Mus. Han var liten, men han kunne mer om sement og murstein enn noen andre i byen.

Han stoppet opp, rettet på den lille hjelmen sin, og studerte den lekkende demningen med et kritisk blikk.

«Hmm,» sa Mureren Mus. «Klassisk tilfelle av overtrykk kombinert med strukturell tretthet. Vi trenger en hurtigherdende løsning. Noe som tetter umiddelbart.»

«Har du en gigantisk kork?» spurte Oddvar håpefullt.

«Nei,» sa Mureren Mus og knipset med fingrene. «Men jeg har en idé. En fargerik idé. Fargeland-betong! Hva om vi blander den sterkeste hurtig-betongen vi har, men i stedet for vann, bruker vi maling? Malingen i Fargeland er tykkere og tørker raskere enn noe annet.»

Fargefantens øyne lyste opp. «Maling og betong? Det er genialt! Men hvordan får vi det opp på demningen? Det vil veie tonnevis!»

«Det er der jeg kommer inn i bildet!» lød en skarp stemme fra oven.

Ned fra himmelen, i en perfekt sving, kom Kaptein Ørn i sitt knallrøde redningshelikopter. Han landet elegant på bredden, og rotorbladene virvlet opp vann og løv.

«Jeg hørte nødmeldingen på radioen,» sa Kaptein Ørn og justerte pilotbrillene. «Jeg er klar til å løfte tungt. Men vi trenger noe å blande denne super-betongen i. Noe enormt.»

Alle så seg rundt. Så fikk Fargefanten øye naustet til flodhestene litt lenger nede langs elva. Utenfor sto det en rekke med Fargelands største beholdere: Flodhestenes avfallsdunker. De var gigantiske, laget av forsterket stål for å tåle vekten av tonnevis med vannmelonskall og gresskarrester.

«Dunkene!» ropte Fargefanten.

Det ble en hektisk aktivitet. De fem beverne, sterke som de var, rullet de enorme dunkene på plass. Mureren Mus dirigerte blandingen. Sekk på sekk med hurtig-sement ble tømte oppi. Og så kom malingen. Fargefanten hadde heldigvis et nødlager i nærheten. De tømte hundrevis av liter med rød, blå, gul, grønn og lilla maling oppi dunkene.

Det ble en tykk, fargerik grøt som boblet og freste.

Kaptein Ørn festet kraftige vaiere fra helikopteret til den første dunken. «Klar til løft!» ropte han over radioen.

Helikopteret brølte da det løftet den tunge lasten. Det slet og dro, men sakte, men sikkert, hevet den fargerike betongblandingen seg fra bakken.

Kaptein Ørn fløy mot demningen. Vannet sprutet nå så voldsomt at det var vanskelig å se.

«Nå!» ropte Mureren Mus.

Kaptein Ørn trykket på utløserknappen. Bunnen av dunken åpnet seg, og en foss av regnbuefarget betong styrtet ned mot sprekken i demningen.

Det sa *SPLAT-FWOOSH*.

Betongen traff det fossende vannet. Det freste og dampet. Men Mureren Mus hadde rett. Blandingen av den spesielle sementen og Fargeland-malingen reagerte umiddelbart. I det øyeblikket massen traff muren og vannet, begynte den å stivne.

De gule stripene tettet de nederste sprekken. De blå klumpene tettet de midterste. En stor, rød klatt landet rett i den største sprekken på toppen og størknet på sekunder.

Kaptein Ørn fløy frem og tilbake, hentet dunk etter dunk. Snart var hele demningen dekket av et tykt, solid lag med fargerik betong. Det så ut som et gigantisk, abstrakt kunstverk. Vannspruten ble mindre og mindre, til det til slutt bare var noen få dråper som piplet gjennom.

Demningen var reddet. Fargeland var reddet.

Fargefantene, Oddvar, beverne og Mureren Mus jublet på elvebredden. De var gjennomvåte, dekket av malingsflekker og gjørme, men de var trygge.

Men det var noen andre som jublet enda høyere den kvelden. Ryktet om rørbruddene som hadde startet hele kaoset, spredte seg raskt.

Over hele Fargeland satt rørleggerne og gned seg i hendene. De så på hverandre med dollartegn i øynene. Hvert eneste hus i hele byen trengte nye rør, nye pakninger og nye vaskemaskiner.

«Gutter og jenter,» sa Rørlegger-Rolf og løftet skiftenøkkelen sin i en skål. «Det ser ut til at vi har sikret oss overtid helt frem til jul!»

Og mens rørleggerne feiret den kommende arbeidsmengden, sto Fargefantene og så opp på den nye, fargerike demningen som glitret i kveldssolen. Den var kanskje ikke så pen som før, men den var mye sterkere, og definitivt mye mer Fargelandsk.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.
Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.
Last ned flere historier på www.fargeland.no